

18/19

DISCOS DE L'ANY

Tres noms inquietats
que escampen les arrels

MILLOR DISC EN CATALÀ DE FOLK 08

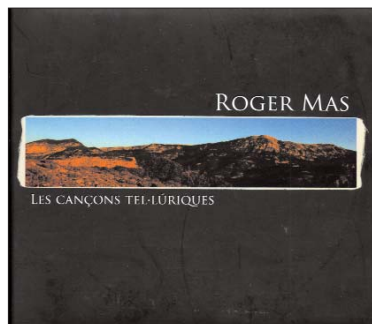
EL PODI DE LA LLISTA DE DISCOS DE L'ANY SEGONS LA REVISTA SONS DE LA MEDITERRÀNIA PRESENTA ALGUNS TRES COMUNS I SIMPTOMÀTICS: TOTS TRES ÀLBUMS ELS SIGNEN ARTISTES QUE, TOT I ACUMULAR A LES MOTILLES RESPECTIVES UN BAGATGE SÒLID, S'HAN DESTAPAT AQUESTA TEMPORADA AMB PROJECTES INNOVADORS. I ELS TRES TREBALLS HAN CONSTRUÏT A MÉS UN DISCURS MUSICAL ORIGINAL A PARTIR DE LES PRÒPIES ARRELS: **ROGER MAS** HA PARTIT DE LA MÚSICA DE LA SEVA INFÀNCIA I DELS VERSOS MÉS MÍSTICS DE VERDAGUER PER ARTICULAR UNES CANÇONS TEL·LÚRIQUES QUE VOLEN MOLT ALT. AMB **KAULAKAU**, **MARC EGEE** I **JORDI MOLINA** HAN FET DE LA VIOLA DE RODA I LA TENORA DUES EINES PER EXPLORAR UN TERRITORI SENSE ETIQUETES ON TOT ÉS POSSIBLE. **CARLES DÈNIA**, FINALMENT, MIRA AL CANT D'ESTIL VALENCIÀ APORTANT-HI EL SEU BAGATGE JAZZÍSTIC I FLAMENC.

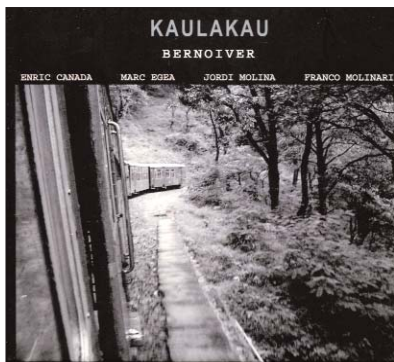
ROGER MAS

Les cançons tel·lúriques

(K. Industria Cultural)

Roger Mas ha estat capaç, un cop més, de trencar prejudicis. En aquest cas referents a l'obra d'un capellà poeta i a alguna peça religiosa. Jacint Verdaguer és un poeta modern al nivell dels seus contemporanis europeus més prestigiosos, i així el tracta Mas. Agafa el poemari *Al cel* (1903) i li dóna un tractament actual —un bon exemple n'és "Voleu que vos la cante?"—. El cantant s'ha cansat de repetir que qui signa aquestes ratlles li va passar el llibre després que ENDERROCK li encarregués tres cançons per a l'espectacle *Verdaguer Pop*. És cert, però convé matisar que la tria del llibre —'algun que parli d'espiritualitat', m'havia demanat en Roger— és mèrit del comissari de l'Any Verdaguer, Víctor Batallé. Verdaguer a banda, l'autor agafa cançons populars —inclosos uns "Goigs de la Mare de Déu del Claustre de Solsona"— i els dispensa el mateix tractament. Peces cantades i instrumentals conviuen en harmonia. "Ball de l'Àliga de la Patum de Berga", "Ball de Gegants de Solsona", "La Dama d'Aragó", "La Dama de Beirut"... I dos divertiments: "Contraigoigs de la Mare de Déu del Claustre" i "Recontraigoigs de la Mare de Déu del Claustre". Entremig, les dues úniques peces pròpies, "Sota l'om" i "Tema de l'sàrnia", que acaben de donar la justa mesura d'un meritori àlbum. **JOAQUIM VILARNAU**

KAULAKAU

Bernoiver (DiscMedi)

Ni el nom del grup ni el títol del disc permeten fer-se una idea aproximada del que fa aquesta gent. No en donen gaires pistes. Ni falta que fa. Qui vulgui escoltar-los, que s'arrisqui, perquè ells no són amics de fer gaires concessions a la galeria. Ja ho dèiem quan el vam descobrir: no és un disc fàcil d'escoltar, però un cop t'hi has ficat, és molt difícil sortir d'aquesta espiral de música lliure. En qualsevol cas, un cop assaborit aquest *Bernoiver*, un s'adona que es troba davant d'un dels experiments més interessants que s'han practicat a la música tradicional catalana per acostar-se al jazz, a la improvisació i fins i tot a la música contemporània i experimental.

La fórmula no deixa de ser senzilla, però el resultat és realment excepcional: utilitzar la viola de roda de Marc Egea i la tenora de Jordi Molina d'una manera descontextualitzada, fora del seu entorn habitual, per convertir-los en instruments solistes propis d'una cava de jazz. Els dos instruments, la viola de roda i la tenora, sonen a les mans d'aquests músics respectivament com una guitarra i un saxo.

Al seu costat, un parell d'instruments més, el contrabaix de Franco Molinari i les percussions d'Enric Canada, constitueixen una secció rítmica d'alçada i acaben d'arrodonir el projecte. Així doncs, la tímbrica que protagonitza el repertori del disc pot resultar ben reconeixible, però la projecció de l'obra i la seva transcendència són inabastables. **FERRAN RIERA**

CARLES DÉNIA I LA NOVA RIMAIRE

Tan alta com va la lluna (Comboi Records / Actual)

Ha treballat en els camps del jazz i del flamenc, sobretot als Països Baixos i Alemanya, i ara ha enregistrat un disc de música tradicional valenciana que és com una perla rara. El cantant, arranjador i guitarrista Carles Dénia —aquí, només cantant i arranjador— ha fet un disc infreqüent. De la combinació d'una veu formada, que pot sonar ara trencada ara estilitzada, amb la fascinació per les antigues gravacions dels mestres del cant d'estil, n'ha sorgit un disc sofisticat i arrelat a parts iguals.

Hi trobem, a més de la germana del solista, Eva Dénia, valors segurs com Cristóbal Rentero, Paco Lucas i Néstor Mont. Tots junts construeixen una fantàstica i precisa rondalla, que s'enriqueix a més amb violí i contrabaix, per enlairar la veu de Dénia als diferents pals del cant d'estil, i retirar-se després quan el cantant sobrevola amb melismes majestuosos els sentits cants de batre.

Especialment commovedor sona el dramàtic "Bolero de l'infant". I molt significatiu el tema "D'una nit d'estiu", l'únic de composició totalment pròpia, que manté l'aire popular de la resta del repertori i que marca una ruta possible de cara al futur per aquest músic eclèctic que és Carles Dénia.

Tan alta com va la lluna, per la personalitat forta i reveladora que desprèn, per la capacitat d'obrir un camí nou i personal partint de l'arrel valenciana, sembla destinat a seguir la nissaga brillant de l'*Orgànic* (Sonifolk, 2001) de Miquel Gil o el *Si em pose a cantar cançons* (Cambra Records, 2006) de Botifarra. **JORDI MARTÍ**